

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 24, Nummer 3
Juli-augustus-september 2018
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Waarom geen Wel en Wee deze keer	2
We reizen om te leren	3
Onvertaalbare woorden	6
Verhalen van Mensen	8
Medihulp Ontbijt	10
Stage in Taporì	12
Praktische informatie	14

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en wee ...

Dag allemaal,

Deze keer krijgen jullie een redelijk “filosofische” vogel van papier voorgeschoteld. Dat komt omdat ik de voorbije weken weinig of niets over ons “wel en wee” onder de vorm van mails naar mijn ouders stuurde. Niet dat er niets gebeurde. Het was aangenaam druk bij ons, met veel thuiscomers en veel fijn bezoek, veel emoties, veel te doen. Kers op de taart was een “familie- en vriendenbarbecue” op de Coto-paxi. Saulo en ik genoten ervan iedereen die mee wilde even te verwennen. We delen graag een mooie foto van die dag. En in Tapori was het opnieuw een klassieke julimaand: evalueren en afsluiten, sommige kinderen en jongeren al op vakantie, probleemsituaties evalueren en plannen maken voor het komende schooljaar, nieuwe intakes, stagiairs die hun stageperiode afsluiten, vrijwilligers die aankomen en veel mensen die Tapori willen leren kennen,...

Bij gebrek aan schriftelijk neerslag van ons wedervaren werd ik bij aankomst in België door mijn vader aangemaand om aan de slag te gaan om deze nieuwe brief toch op tijd en stond klaar te krijgen. Ik liet mijn gedachten gaan... en ziehier het resultaat... Veel hersenspinsels, veel bedenkingen, veel “proberen begrijpen” wat er allemaal rondom ons gebeurt en al dan niet gezegd, beslist en gedaan wordt... Ook dat is “wel en wee”, het leven zoals het is.

Veel leesgenot. Inge

We reizen om te leren ...

Weet je het nog van vroeger toen we op schoolreis gingen? Gegarandeerd zei de juffrouw of meester dat “we reizen om te leren”. Daar wil ik nu wat verder op breien: wanneer we reizen om te leren, leren we vooral door te vergelijken. Op reis zien we immers andere-dan-gewone dingen en merken we verschillen op. Bij thuiskomst zeggen we dan soms dat die andere wereld een “wereld van verschil” is.

Het overkomt ons steeds als we terugkeren naar België en het overkomt de mensen die ons bezoeken in Ecuador. Het overkomt ook omgekeerd telkens diegenen die bezocht worden: Er worden dingen opgemerkt die anderen heel gewoon vinden. Zij merken die “andere situaties” niet eens op en vinden het raar dat anderen dit of dat opmerken.

En na de vergelijking volgt heel vaak het één of ander waardeoordeel, in de positieve of negatieve zin: “Amai, die mensen hebben tijd... Ze leven van dag tot dag... Alles op het gemak... Geen haast”. Of “Heb je die in zijn hangmat zien liggen in zijn bananenkraam... En dat in al die ellende... Hij zou beter een beetje meer werken”.

Enkele klassiekers in het rijtje van opgemerkte verschillen tussen België en Ecuador zijn:

Vlaanderen is plat en er zijn zoveel fietspaden, en de meeste mensen houden zich aan de regels van het verkeer: zalig om te fietsen. In Ecuador is het nooit plat, er zijn er geen fietspaden en de meeste mensen houden zich niet aan de regels van het verkeer. Het is er dus heel lastig en ook wel levensgevaarlijk om te fietsen.

En over regeltjes gesproken: Die zijn er in België te over, niet in het minst in het verkeer. Ze worden bovendien door negen op de tien mensen opgevolgd, denk ik toch. In Ecuador zijn er misschien ook wel regels, weliswaar veel minder dan in België. Maar die worden door negen op de tien mensen... niet gevolgd.

Op drie uur tijd kreeg ik vorig jaar in België een volledig hartonderzoek, labo, echo, radiologie, elektrocardiogram en inspanningsproef inbegrepen. De afspraak maakte ik via mail van uit Ecuador. En na drie uur kwam ik met alle resultaten buiten, gezond en wel. Op diezelfde drie uur hebben de mensen die in Ecuador van het openbaar gezondheidssysteem gebruik maken, misschien een afspraak voor een consult in het wijkgezondheidscentrum gekregen, en zullen ze misschien binnen de drie maanden door de specialist voor de eerste keer gezien worden... om dan onderzoeken uit te voeren... en na zes maanden misschien een diagnose te krijgen... Als ze geluk hebben, volgt ook nog de behandeling.

Als er een feest is in België, dan wordt er veel gegeten. Iedereen zit neer aan een tafel, op een vaste stoel, en er wordt veel gepraat, gediscussieerd en geanalyseerd. Op het einde van het feest zijn alle wereldproblemen opgelost... althans in theorie. En na tien uur 's avonds zet je de muziek best veel zachter en wordt iedereen aangemaand stil te praten. Anders is de kans groot dat de burens een klacht indienen bij de politie over geluidshinder.

We reizen om te leren ...(2)

Als er feest is in Ecuador, dan wordt er ook veel gegeten, maar niet echt aan tafels. Er staan overal stoelen in een kring en iedereen zet zich waar hij wil, jong en oud, allemaal door elkaar. Er wordt in het begin wel gebabbeld en er worden grappen gemaakt, maar al snel wordt op muziekinstrumenten getokkeld of wordt de geluidsinstallatie aangezet en wordt er gedanst door iedereen. Over muziek of "lawaai" op straat na tien uur wordt zelden of nooit geklaagd. Vaak begint het feest dan pas. Saulo zegt: "Het is toch mooi dat mensen blij zijn en feest vieren".

"Waar zijn al die mensen", vroeg hij zich in het begin af toen hij in België was en bijvoorbeeld door Moorsele liep. Als je in Zambiza naar het winkeltje gaat, nog geen vijfhonderd meter van ons huis, zeg je ondertussen zeker tien keer goeie dag aan al wie voorbij komt, meestal mensen die je kent, en krijg je ook tien keer een goeie dag terug. Je komt ondertussen zeker dubbel zoveel honden tegen, die allemaal wel een baasje hebben, maar gewoon rustig op straat leven.

En dan kunnen we het nog hebben over plannen en afspreken. Veel mensen in België spreken familiebijeenkomsten maanden vooraf af en leggen daarbij ook een zaal vast. In Ecuador mag je bij familie of vrienden zonder enig scrupule op het uur van het middagmaal bij iemand binnenkomen. Je hoeft zelfs niet te bellen want vaak is er gewoon geen bel. Je klopt aan de deur, gaat binnen en spontaan wordt er eerst wat meer water en zout in de soep gedaan en wordt er een bord en een stoel bijgezet. Of iemand loopt snel naar het winkeltje dat alle dagen van het jaar, zon- en feestdagen inclusief, van 6.00 uur 's morgens tot 22.00 uur 's avonds stevast open is, om wat extra brood en kaas. Een familie- of vriendenbijeenkomst bij ons thuis loopt al gauw op tot 50 mensen... en wordt vaak pas een dag tevoren afgesproken. En de mama van Saulo kookt nog elke dag een kom soep voor minstens 10 mensen... Als er een beetje over is, dan is dat voor de volgende dag... maar meestal is die kom tegen 's avonds toch uit.

Als je dan toch iets afspreekt, weet je op voorhand dat je 50 % kans hebt dat het doorgaat en 50 % kans dat de "plannen" dan toch weer veranderen. "We zien dan wel" wordt heel vaak zonder enige slechte bedoeling toegevoegd aan een afspraak, en ook zonder enig probleem aanvaard. "Verlangen naar" zorgt dus één op de twee keer voor ontgoocheling, zo voelde ik het in het begin. Maar ondertussen leerde ik dat die "zekere onzekerheid" dan toch een constante is waar je gewoon rekening mee kan houden. In al die jaren heb ik ondertussen geleerd om toch te blijven verlangen... en een plan B te hebben voor als het dan toch niet doorgaat.

Plannen heeft ook te maken met voorzienig of vooruitziend zijn. In België heeft zowat elk huis een grote diepvriezer die vol zit met vlees, vis, groenten, spaghettisaus, appelmoes, overschotjes allerhande. En de voorraadkamer staat vaak vol met confituur, conserven, bokaals met gesteriliseerde groenten, en ook suiker, melk, bier, water, ... Grote diepvriezers zag ik in

We reizen om te leren ...(3)

Ecuador tot nog toe alleen in de supermark. En veel confituur wordt er ook niet gemaakt. Er zijn praktisch geen seizoenen op de evenaar, dus zijn er geen winter- en zomergroenten of –fruit. Bijna alle groenten en fruit kan je het hele jaar door krijgen en je hoeft dus niets te bewaren voor lange tijd. Alle inlegtechnieken die ik ken, leerde ik in koudere landen, waar je die beter wel toepast als je tomatensoep in de winter wil drinken. Een andere strategie zou kunnen zijn: wintergroenten eten in de winter, en zomergroenten in de zomer... Zo zou je opnieuw kunnen “verlangen naar”...

In België worden heel veel voedingswaren ontsmet en geprepareerd, geconserveerd en verpakt, vervoerd en geselecteerd, ... vooraleer het op tafel komt. Een kippenpoot vind je in geen enkele slagerij terug, laat staan wat ingewanden of varkensvel... tenzij het in de frikandel gedraaid is. In iedere keukenkast staan er veel potjes kruiden; kipkruiden, viskruiden, rasel-hanout, curry-poeder, spaghetti-kruiden... Mijn schoonmoeder heeft in haar tuin oregano en koriander, munt en dille. Er is ook tijm en citroenkruid... De nodige mengelingen maakt ze zelf. Een familiebijeenkomst start bij ons vaak met het slachten van enkele kippen of een varkentje dat daarna in stukken en brokken verwerkt wordt tot aperitiefje, soep, voorgerecht en hoofdmaaltijd. Van de kip blijven alleen de pluimen over, en van het varkentje... weinig of niets.

Van keuzestress geen sprake: als er een familiefeest is, staat er bijna altijd een fijne consommé van kip op het menu. Wanneer het feest voor de patroonheilige van het dorp is, krijg je 's morgens steevast vers gebakken brood en warme chocomelk met kleine stukjes verse kaas erin. En in de volksrestaurantjes wordt je een middagmaal voorgezet: elke dag één menu, lekker en vers, al naargelang wat voorhanden was en de kennis en ervaring van de kok, heel goedkoop en voorradig... tot alles op is. Maar je hoeft je niet te haasten, want tegen dat uur is in het restaurantje bij de overbuur “het avondmaal” al wel gereed. Weinig variatie, elk dorpje heeft wel zijn specialiteit.

In België kies je na het zesde leerjaar naar welke richting je gaat, al naargelang je capaciteiten, interesse en ambitie. Daarna kan je nog een paar keer kiezen tijdens het middelbaar en houd je best zoveel mogelijk wegen open om na het middelbaar nog eens te kiezen uit een hele waaier aan opleidingen, zodat elk alle kansen krijgt om zich naar godsvrucht en vermogen volledig te ontplooiën. In Ecuador is er wat het middelbaar betreft maar één richting, voor iedereen gelijk, zeker in het openbaar onderwijs-systeem. En veel jongeren die alleen maar kunnen hopen op een plekje in het gratis openbaar hoger onderwijs, krijgen al naargelang hun punten op het nationaal examen op het einde van het zesde middelbaar, hun studie toegewezen... te nemen of te laten...

Het woord keuzestress heb ik nog maar zelden of nooit horen uitspreken in Ecuador, net als de woorden onthaasten of comfortzone. Laatst lukte het

We reizen om te leren ... (4)

me ook niet goed het woordje “vinnig” te vertalen naar het Spaans. Omgekeerd lukt het me moeilijk om “viveza criolla” te vertalen. In Wikipedia wordt het in het lang en het breed omschreven, maar een Nederlands woord waarmee je hetzelfde kan zeggen, vind ik niet. Zo zijn er nog veel woorden en ik vroeg aan Sarah om hier iets meer over te schrijven. Je vindt in deze nieuwbrief haar schrijven hierover. Ze maakte over die “onvertaalbaarheid” ook haar bachelor proef. Zou dit te maken hebben met begrijpen en zich begrepen voelen, met zoeken bij wie je thuis hoort en weten dat je een beetje van “twee werelden van verschil” in je hebt?

Zo zou ik nog lang kunnen doorgaan met “vergelijkingsvoorbeeldjes” maar het wordt tijd om “to the point” te komen. We waren immers gestart met “reizen om te leren” en “leren door te vergelijken” en dat “vergelijken vaak snel tot (ver)oordelen leidt”.

Ik hoop dat jullie tot dezelfde conclusie komen als ik: soms is het beter in België, soms is het beter in Ecuador. Een eensluidend antwoord op de spontane vraag “waar is het nu het best” is dan moeilijk en leidt al snel tot oordelen waarbij de andere vaak als minder gezien wordt.

Als we echt willen leren, is het misschien beter niet die vraag als eerste te stellen. Na het vergelijken van twee werelden van verschil zouden we misschien eerst kunnen vragen: hoe komt het dat het anders is?

Het heeft misschien met de (on)voorspelbaarheid van de natuur te maken, of met wat die natuur te bieden heeft... Misschien speelt de geschiedenis van een volk ook wel mee. Om te overleven en goed te leven heb je op de ene plek misschien best veel theoretische kennis en planning nodig. Op een andere plek geraak je misschien veel verder met creativiteit, draagkracht of de kracht van aanvaarding.

Als we reizen om te leren en leren door te vergelijken, leidt onze conclusie hopelijk niet tot een (ver)oordelend antwoord, maar tot begrijpen, met een open blik. Dan pas kan je leren en zien wat je eventueel wel of niet kan overnemen, wederzijds... Dan breng je het goede van twee werelden van verschil samen...

Beste groeten, geschreven met zicht op zee in Oostduinkerke.

Inge.

29 augustus 2018.

Over onvertaalbare woorden

Er bestaan onvertaalbare woorden, woorden die in een bepaalde taal bestaan, maar niet of heel moeilijk "te vertalen" zijn. Je vindt in die andere taal misschien wel een woord, maar het geeft niet hetzelfde gevoel of dezelfde betekenis weer. Sommige theorieën in de taalkunde beweren dat taal een 'raam-zicht' geeft van de visie op de wereld van een persoon. Dit gebeurt niet alleen op individueel, maar ook op cultureel-maatschappelijk niveau. Door middel van taal worden ideeën geuit, wordt materie aangesproken, worden dromen weerspiegeld. Kunnen taal en woorden dan verschillen tonen tussen de wereld en wereldbeeld van mensen en culturen ?

Onvertaalbare woorden vind je bijvoorbeeld in de namen van dingen die voor sommigen alledaags lijken. In Ecuador, het land van de honderden soorten maïs en de oneindige variëteit aan bananen, weet iedereen dat *verde* (Ndl. kookbanaan) niet kan worden gebruikt om *maduros con queso* (Ndl. zoete, overrijpe banaan met kaas) klaar te maken, maar wel voor *chifles* (Ndl. bananenchips). En dat de *plátano de seda* (Ndl. zijden banaan) aan de grill een droge smaak in de mond achterlaat. Mamita Olga, onze Ecuadoraanse oma, maakte in papa's kindertijd soep met *chuchuca* (Ndl. jonge, gedroogde maïs), en mijn tante's *morocho* (Ndl. gedroogde maïs waarmee een warme, zoete drank wordt gemaakt), volgens mij, de beste van heel Ecuador. *Mote* (Ndl. langgekookte maïs) wordt het best gegeten met een beetje *ají* (Ndl. pikante saus) en (veel) zout, terwijl *choclo* (Ndl. jonge, nog een beetje melkachtige (cao) maïs) kan worden gemalen om *humitas* (Ndl. maïsgebakjes) te maken. Namen voor maïs en bananen hebben wij in Ecuador zoals men in België soorten bier vindt!

En wat is dan een onvertaalbaar woord van het Nederlands naar het Spaans? Neem bvb. het woord '*inzicht*' : hoeveel keer heb ik mama horen beweren dat ze dat woord niet naar het Ecuadoraanse Spaans vertaald krijgt. Ecuadoranen hebben het volgens haar moeilijk met *inzicht*. Wellicht is dit af en toe niet van toepassing, misschien gaat het over een andere manier van *in zien*. Een woord dat ik heb leren gebruiken tijdens mijn verblijf in België is *verlangen*: het leven is er heel toekomstgericht. Iedereen verlangt naar iets of iemand, en dat geeft de kick om door te doen en te blijven vechten. Het trekt het leven vooruit, en *dromen en verlangens* worden alsmaar groter. Niets lijkt nog onmogelijk of onbereikbaar. In Ecuador waar de meeste mensen "van dag tot dag" leven, zou een beetje van dat *verlangen* wonderen doen voor jongeren die hun leven laten voortkabbelen op dagdagelijkse gebeurtenissen zonder te geloven dat er een betere toekomst bestaat als je die maar zoekt. Onlangs dacht ik aan het woord *anhelar*, "*verlangen*". Gelijkaardig, inderdaad, maar eerder poëtisch en niet dagelijks gebruikt door de mensen hier. *Verlangen* moet ik hier nog vinden, ook al moet ik het introduceren!

Taal is de eerste uiting van een cultuur. Je kan een beeld van een cultuur vinden in de manier waarop haar taalsysteem is gebouwd: kan je een nummer geven aan abstracte dingen zoals tijd?, of worden bergen misschien als personen aangesproken?, kakelt een haan nu *kukeleku*, of *quiquiriqui*, of *cocorico*?, heb je misschien twee of drie woorden nodig voor een zin, of maak je zinnen van bijna een alinea? Wisten jullie dat het onmogelijk is om met bepaalde talen te praten over de toekomst, of over iets dat je je inbeeldt? Die concepten zijn namelijk niet werkelijk, en daarom kan het dus ook niet. Met elke taal komt een wereld. Bij elke wereld behoort een taal, een taal die de enige zal zijn die die wereld doorzichtig verwoordt.

Sarah, 29 augustus 2018.

Verhalen van Mensen

Soms voel ik mij een “verhaaltjesverteller”, vertellen over het leven van mensen zoals u en ik; Hun levensverhaal zoals ik het gezien, gehoord of heb meegeleefd. Soms heb ik het verhaal beetje bij beetje opnieuw samen gepuzzeld, met nu en dan een nieuw stukje, zonder de afbeelding op voorhand te kennen.

Ik vertel hun verhalen graag, niet om indruk te maken, of toch niet die indruk die op sensatie uit is. Ik vertel graag om mensen uit het alledaagse te halen. Want het gaat over mensen die op het eerste zicht niet opvallen, niet bijzonder lijken, deel zijn van de grijze mensenmassa... Maar toch, het gaat telkens over iemand, iemand die gewoon op een dag ergens geboren werd, een vader en een moeder heeft, misschien ook enkele broers of zussen, iemand op weg, soms rijkelijk beladen, dan weer met heel weinig bagage, of ervan beroofd, soms met veel tegenslagen, vaak met ongelooflijk veel veerkracht, altijd op zoek naar goed en mooi leven.

Zo leerde ik de voorbije weken twee nieuwe mensen kennen, een tiener en een jonge vrouw, als bij toeval allebei heel erg getekend door seksueel misbruik... Twee nieuwe verhalen... vol wonden en etterbuilen, waar levensvuur nochtans niet gedoofd is.

Zij kwam op eigen houtje naar Tabori, helemaal alleen. Haar tante had haar gezegd dat er bij ons wel een plekje voor haar zou zijn. Ze is 24 jaar, heeft een lichte verstandelijke beperking, krijgt vaak epileptische aanvallen, neemt haar medicatie heel onregelmatig, wordt door haar eigen familie niet graag gezien, om een ons in eerste instantie niet duidelijke reden. We kregen flarden te horen over misbruik, een stiefvader die in de gevangenis zit, een verkeersongeval toen ze acht was, ... En ook dat ze vaak op bedelpad gestuurd wordt samen met haar stief-grootmoeder, dat ze vaak wel blijft rondhangen op de markt op zaterdag... tot de volgende zondag. Misbruik lijkt haar niet onbekend... en als we haar daar iets over vragen, vertrekt haar gezicht en wordt ze heel bang.

Na enkele dagen kwam haar tante, die een mapje meebracht waar enige medische informatie en ook enkele gerechtelijke documenten in zaten. Tussen dat alles vond ik ook een kaartje dat toonde dat ze een medisch dossier in de kraamkliniek had, en ook enkele voorschriftjes met medicatie die bij de behandeling van HIV gebruikt wordt, goed voor één maand behandeling. Die dateerden van november vorig jaar. Toen de medicatie op was, was ze niet teruggekeerd naar het ziekenhuis. “Ik vond de weg niet, en niemand is met me meegegaan...”. Ondertussen begrijpen we waarom haar stiefvader in de gevangenis zit. We zijn nog enkele puzzelstukken aan het verzamelen en aan het samenleggen en het beeld wordt langzaamaan duidelijker.

Verhalen van Mensen

Hij is 17 jaar oud en kwam samen met zijn moeder en twee jongere zussen op consultatie. Hij heeft een lichte verstandelijke beperking, net als zijn ene zus en mama zoals naderhand blijkt. De biomedische oorzaak lijkt het Fragiele X syndroom, een erfelijke aandoening. Zijn vader is waarschijnlijk drager van een "premutatie", maar hij heeft zelf veel mildere symptomen. Bij de volgende generatie komen de kenmerken duidelijker tot uiting. Maar de familiale situatie zorgt er zeker voor dat de beperking zwaarder doorweegt dan het geval zou zijn bij een gezin met een breed draagvlak en voldoende middelen. Niemand uit het gezin gaat naar school en werken gebeurt heel onregelmatig en informeel. Ze wonen onder een afdak van plastic in één kamer met twee bedden en een kookvuur op een kastje. Hij helpt zijn moeder met het verzamelen van afval die voor recyclage verkocht kan worden. Toen ik vroeg of het er soms geweldig aan toe ging thuis, knikte hij zo hard hij kon: "Mijn broer vecht heel vaak, vooral als ik zeg dat hij mijn zussen met rust moet laten. Het is vies wat hij doet". Die broer is vijftien en trekt meer op met zijn vader, die naderhand ook de grootvader van deze vier kinderen blijkt.

Zijn moeder vertelt dat haar moeder eigenlijk met hem gehuwd was, maar toen zij geen kinderen meer kon krijgen, heeft ze hem haar oudste dochter aangeboden, de moeder van de jongen die voor me zat. "Ik was vijftien toen ik voor de eerste keer zwanger was. Het was verschrikkelijk. Ik heb schrik dat dat allemaal opnieuw zal gebeuren bij mijn dochters". Hij keek toen heel bang op. Nu, in de leefgroep voor jongvolwassenen met een verstandelijke beperking bloeit hij helemaal open. Hij kan heel veel, leert graag bij en is heel blij met zijn nieuwe vrienden. Soms kijkt hij boos of heel bang, vooral wanneer iemand hem iets vraagt over zijn vader of over zijn broer...

Beide verhalen doen huiveren, maken boos en wekken misschien zelfs walging op, niet over hen, maar over mensen rond hen. Er komt ook medelijden op... maar daarmee geraken we niet veel verder. Beiden willen gewoon mensen die hen graag zien en met wie ze verder op stap kunnen gaan. Je had hun ogen moeten zien oplichten toen we hen zegden: "Het is goed, kom maar, je mag hier zijn..."

Zo gaan we weer verder... vol hoop

Inge

Dag allemaal,
 We nodigen iedereen die in Kortrijk of omliggende gemeenten woon woont, of er vrienden of familie heeft wonen, heel graag uit om het volgende berichtje te lezen en nog heel snel in te schrijven.
 Het Medihulp-ontbijt is één van de activiteiten waarmee fondsen verworven worden om verschillende kleinschalige medische projecten in landen waar het op het vlak van de gezondheidszorg minder goed gaat te ondersteunen.

INSCHRIJVINGSTROOKJE (drukletters aub)

Ondergetekende
 bestelt hierbij het **MEDIHULPontbijt**
 Leveringsadres :
 Naam:.....
 Straat :..... nr. :.....
 Gemeente :..... Tel:.....
 Volwassenen :..... x 8,50 euro =euro
 Kinderen :..... x 6,00 euro =euro
 Totaal :.....euro

Betalen aan de receptie van het ziekenhuis of rusthuis.

Opm:.....

Woon je in Aalbeke, Avelgem, Bavikhove, Bellegem, Beveren-Leie, Bissegem, Dadizele, Deertijk, Desselsgem, Geluwe, Gullegem, Harelbeke, Heestert, Heule, Hulste, Ingooigem, Kooigem, Kortrijk, Kuurne, Lauwe, Ledegem, Lendeledede, Marke, Menen, Moen, Moorsele, Moorslede, Oostrozebeke, Otegem, Outrijve, Rekkem, Rollegem, Rollegem-kapelle, Stasegem, St.Denijs, St.Eloois-Winkel, Vichte, Waregem, Wervik, Wevelgem of Zvevegem dan kan je inschrijven om je pakket thuis te laten bezorgen op

zondagmorgen 14 oktober 2018 vòòr 8u 30.

(We bellen niet aan, tenzij anders vermeld op het strookje – bij regenweer : plaats een emmer aan de voordeur, zodat wij het pakket eronder kunnen deponeren)

Het infonummer op 14 oktober is 0479/32.22.92
 (noteer dit nummer alvorens dit strookje in te dienen)

Medihulp is Tapori heel wel genegen, van in het prille begin. Enkele leden kwamen al bij ons op bezoek en door de steun van Medihulp konden we o.a. de volgende apparatuur aankopen: televisie en videotoestel, tandartsenstoel en instrumentarium, keukengerei, computer, didactisch en spelmateriaal voor in de leefgroepjes.

Heel erg aanbevolen dus, en als je van het ontbijt geniet, herinner je dan even enkele blijde Tapori-foto's. Het zal nog zoveel lekkerder smaken. Buen provecho!

Praktisch: gelieve vòòr 28 september 2018

- * bij voorkeur online te bestellen via www.medihulp.be
- * of in te schrijven (én te betalen) met het strookje op de ommezijde aan de recepties van de deelnemende Kortrijkse ziekenhuizen en rusthuizen.

Medihulp v.z.w. is samengesteld uit vertegenwoordigers van de medische en paramedische disciplines uit Zuid - West - Vlaanderen. Deze v.z.w. werkt reeds 33 jaar en heeft als doel het steunen van kleinschalige medische projecten in derde werelanden door het organiseren van allerlei activiteiten. Info: www.medihulp.be

*Je nog even omdraaien
Genieten van je warme bed
In alle rust, zorgeloos,
Nog even knuffelen
- Niet naar de bakker voor een keer
Je zalig laten verwennen*

MEDIHULP *zorgt voor uw gezond ontbijt*

Zondagmorgen 14 oktober zorgen we voor knapperige broodjes, een croissant én een ovenverse boterkoek (chocoladekoek voor de kinderen), boter, versgebrande koffie, confituur, choco en een kaasje. Fruitsap (chocolademelk), een yoghurtje, een stuk plukvers fruit, nog tal van lekkers, wat leesvoer... én voor de kindjes een verrassing!

Vòòr 8u30 bezorgen we dit gezonde ontbijt aan de deur bij jou of bij oma, opa, tante, vriend of vriendin, of gewoon iemand die je eens wil verrassen, zomaar ...

Stage in Taporí

Dit tekstje werd geschreven door Emma De Schacht. Zij is nu vierdejaars student geneeskunde en was de voorbije maand juli in Taporí als vrijwilliger. Dat werd een heel mooie en boeiende beleving voor veel mensen. Hieronder impressies van haar verblijf.

22 november 2017: Toenadering zoekend

22 de noviembre 2017: Acercandome a Taporí

Het was november vorig jaar wanneer ik me achter mijn laptop plaatste om mail neer te pennen met als bestemming Ecuador: “Of er misschien een mogelijkheid was voor mij om als studente geneeskunde vrijwillig stage te lopen in Taporí?” Ik zou nog maar net mijn bachelor afgerond hebben – en binnen de geneeskunde is dit “nog maar het begin” – en hield me dus voor realistisch te zijn. De ontlading toen ik positief antwoord ontving uit Pomasqui was zodoende groot. Voorbereidingen werden getroffen en regelmatig kreeg ik al wat inzicht in het reilen en zeilen in Taporí. De verhalen, verteld vol vuur en enthousiasme, die ik te horen kreeg en de fotoboeken, gevuld met foto’s die getuigden van niets dan vreugde, die ik te zien kreeg, spraken tot de verbeelding en dag na dag telde ik af.

3 juli 2018: Dag van vertrek

3 de julio 2018: Hora de partir

Spannend was het zeker om alleen de vertrekhal door te wandelen, maar de eventuele twijfels werden weggenomen eens ik de aankomhal in Ecuador binnenstapte: “Welkom Emmache”. Ik had nooit de indruk dat wij als Belgen enorm gereserveerd waren, hoogstens wat meer “bescheiden” en misschien wat minder joviaal dan onze noorderburen, maar de ontvankelijkheid en openheid die de Ecuadorianen uitdragen, die valt haast niet te evenaren.

4 juli 2018: ontmoeting met Taporí én Maribel

4 de julio 2018: encuentro con Taporí y Maribel

Taporí is een plek waar iedereen welkom is en waar iedereen welkom is te zijn, wie hij of zij is. Én dat was voelbaar van het eerste moment dat ik voet zette in Taporí. Inge maakte me meteen wegwijs en zo kreeg ik de kans om heel wat mensen te ontmoeten. Met hun verhalen zou ik ettelijke boeken kunnen volschrijven. Maribel is echter iemand wiens ervaringen me in het bijzonder zullen bijblijven.

Maribel kreeg even terug de diagnose van de ziekte van Takayasu, een uitermate zeldzame auto-immune aandoening die zorgt voor een ontsteking van de grote bloedvaten in ons lichaam, onder andere de bloedvaten die het nodige bloed naar de hersenen brengen. Het gevaar voor een hersentrombose is dan groot en dit was dan ook dat wat zich bij Maribel voordeed en ook leidde tot het stellen van de diagnose. Daardoor kan ze maar moeilijk lopen en kan ze haar rechterarm niet goed gebruiken. De ziekte zelf staat ook bekend als “de ziekte zonder pols”, want door die stoornis in de bloedsomloop raakt het bloed ook niet

goed in de armen. Kleine wonden genezen ook niet goed en wordt dan een werk van lange adem.

Haar verhaal is in vele opzichten schrijnend, zo is het belangrijk eerst te schetsen wie Mari-bel is. Maribel is een jonge vrouw, geenszins de leeftijd waarop je verwacht dat iemand een trombose krijgt. Na de trombose moest haar hele leven noodgedwongen plaatsmaken voor dat van een schijnbaar heel ander, nieuw persoon. De vrouw die zelfstandigheid hoog in het vaandel droeg (en draagt), moest die nu zo goed als volledig afgeven. Haar zorg komt nu quasi volledig bij haar ouders terecht, die ook zelf met de handen in het haar zitten. Zij heeft ook vier kinderen voor wie ze nu niet meer zelf kan zorgen. Ook zij wonen nu bij hun grootouders. De omgekeerde wereld? Uiteraard ook wel een mooi staaltje mantelzorg, maar zo zou het toch niet moeten zijn.

Haar ouders kwamen ook langs op consultatie om even te ventileren en samen te zitten en te delen in ervaringen en bevindingen. Daar vertelden ze ook dat op het moment dat ze de trombose deed, ze zich in spoed naar het ziekenhuis begaven, daar werd haar situatie echter niet als “ernstig” beschouwd, waardoor ze urenlang wachtend doorbracht. Kostbare tijd. Die uren en minuten hadden immers een belangrijk verschil kunnen maken. En ook dat vierkant draaien is iets wat misschien toch wel eigen is aan Ecuador. We kunnen wat van elkaar leren!

En dan is er ook het verlies aan het vermogen om zichzelf uit te drukken. Het deel van de hersenen dat instaat voor het spraakvermogen is door het hersenletsel ook beschadigd. Daardoor is het niet langer evident op haar woorden te komen. Heel vaak kon ze niet aangeven waar ze nood aan had en moesten we met voeten en handen proberen te “raden” wat het was waar ze mee kampte. Bij dergelijke afasie is het zeker een optie om in bepaalde mate terug te winnen in spraakvermogen, maar er moet ook ingezet worden op alternatieve manieren van communicatie. Zo probeerden we al te werken met bv. picto’s. Laat dat dan zijn waar Tapori zo’n meerwaarde biedt voor haar, zo’n houvast. Ze vindt er immers zorg, warmte – van werknemers en de jongeren uit de leefgroep-, zekerheid én vooruitgang. Tapori is er voor iedereen, ook voor zij die niet de zorg vinden binnen het gangbare systeem.

Datum onbekend, maar desalniettemin een zekerheid: Terugkeer naar Tapori
Fecha desconocida, sin embargo una certeza: Regreso a Tapori

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden
"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)